

Mästerkatten i stövlarna

(Charles Perrault)

En mjölnare hade tre söner. Han ägde en kvarn, en åsna och en katt. När han dog ärvde den äldste sonen kvarnen, den näst äldste fick åsnan och till den yngste blev bara katten kvar. Den yngste sonen sa då för sig själv:

- Vad ska jag ta mig till med en katt? Jag kan i bästa fall låta göra ett par skinnhandskar av pälsen.
- Hör på, sa då katten till honom.
- Döda mig inte. Låt istället göra ett par stövlar åt mig, så att jag kan visa mig ute bland folk. Då kommer du snart att få hjälp.

Mjölnarsonen blev förvånad över att hans katt kunde tala och han lät göra ett par stövlar åt honom. När de var färdiga drog katten dem på sig. Sedan tog han en säck och hällde ner lite säd i den. Därefter letade han reda på ett snöre, så att han skulle kunna binda ihop säcken. Till sist slängde han upp säcken över axeln och gick sin väg.

På den tiden regerades landet av en kung som tyckte mycket om raphöns. Det visste katten och eftersom de var svåra att skjuta, hade han listat ut ett sätt att ta dem till fånga. Han knöt upp säcken med sädeskornen och lade den öppen på marken. Snöret lade han i gräset och drog det bort till en häck. Där gömde han sig och låg på lur. Snart kom raphönsen. De hoppade in i kornsäcken. När tillräckligt många hade krupit in, drog katten åt snöret. Sedan tog han säcken på ryggen och gick raka vägen till kungens slott.

- Stopp! Varthän? ropade vakten.
 - Till kungen, svarade katten frimodigt.
- Eftersom kungen hade långtråkigt släpptes katten in. Han bugade sig djupt för kungen och sa:
- Min herre, greven, låter hälsa sin konung. Han skickar några raphöns, som han just har fångat.

Kungen blev överraskad över de härliga, feta raphönsen och blev utom sig av glädje. Han lät katten fylla sin säck med så mycket guld som han orkade bära.

– Bär det till din herre och tacka honom för hans gåva.

Men den stackars mjölnarsonen satt hemma vid fönstret med huvudet lutat mot handen och tänkte:

– Nu har jag gjort mig av med mina sista slantar på ett par stövlar till katten. Vad kan jag få ut av det?

Just då kom katten in, tog säcken från ryggen, öppnade den och höllde ut allt guldet framför mjölnarsonen.

– Här får du för stövlarna. Kungen hälsar till dig och tackar för de fina raphönsen.

Mjölnarsonen blev glad över så stor rikedom! Medan katten drog av sig stövlarna, berättade han alltihop. Sedan sa han:

– Nu har du tillräckligt med guld, men det stannar inte vid det. I morgon drar jag på mig stövlarna igen, för du ska bli ännu rikare. Till kungen sa jag, att du är greve.

Nästa dag gick katten, med stövlarna på, åter på jakt och gick till kungen med sin fångst. Så gick det till varje dag, och katten hade guld med sig hem varenda gång. Hos kungen var han så omtyckt, att han kunde gå ut och in i slottet så mycket han ville. En gång när han var i köket för att värma sig lite, hörde han att kusken skulle köra en tur med kungen och prinsessan runt sjön. Då hämtade katten snabbt sin herre och gick med honom till sjön. Där fick mjölnarsonen ta av sig kläderna och bada. Men katten gömde sin herres kläder.

När nu kungavagnen kom farande, klagade katten:

– Allernådigaste konung! Min herre, greven, badade här i sjön, och just då kom en tjuv och stal hans kläder. Nu måste greven stanna i vattnet och kan inte stiga upp.

Då lät kungen genast hämta de allra finaste kläder. Mjölnarsonen drog på sig dem och måste sedan sätta sig upp hos kungen i vagnen. Prinsessan blev glad, för hon tyckte om den unge greven.

Under tiden hade katten sprungit i förväg. Han kom fram till en stor äng. Där höll folk just på att räfsa hö. De berättade, att ängen tillhörde den store trollkarlen. Då befallde katten dem:

– När kungen nu strax kör förbi här och frågar vem som äger ängen, så svara: greven! Gör ni inte det, så blir det synd om er!

Sedan skyndade katten vidare till ett stort sädesfält och en stor skog. Han befallde folket, som arbetade där, att säga detsamma. Och eftersom han såg så märklig ut, blev folket lite rädda för honom. Till slut kom katten fram till trollkarlens slott. Han bugade sig för denne och sa:

– Jag har hört, att du kan förvandla dig till vilket djur som helst. Men skulle du verkligen kunna förvandla dig till ett så stort djur som en elefant?

– Jo, det vill jag mena, sa trollkarlen.

Och genast stod en elefant framför katten.

– Otroligt! utropade denne.

– Du är bestämt den störste trollkarlen i hela världen. Men jag kan slå vad om, att du inte kan förvandla dig till ett så litet djur som en mus.

– Även det kan jag, skröt trollkarlen.

Och genast sprang han omkring som en liten mus. Men vips, så fångade katten musen och åt upp den.

Under tiden hade vagnen med kungen, prinsessan och greven farit vidare och kom nu till den stora ängen.

– Vem äger allt höet? frågade kungen.

– Greven, svarade folket, precis som katten hade befallt dem.

Och när de kom fram till det stora sädesfältet och den stora skogen, så sa folket varje gång, att det tillhörde greven.

Kungen blev förvånad över all denna rikedom. Till slut nådde de fram till trollkarlens slott. Katten stod uppe på trappan och väntade på dem. När vagnen stannade, sprang han fram, öppnade dörren och hälsade dem med:

– Min konung, välkommen till min herres slott. Den ära som nu

visas honom kommer att göra honom lycklig för resten av livet. Kungen steg ur och förvånades över den präktiga byggnaden, som nästan var större och vackrare än hans eget slott. Men greven förde prinsessan in i en sal som glittrade och glimmade av guld och ädelstenar. Prinsessan gifte sig med greven, och när kungen dog, blev mjölnarsonen kung. Katten i stövlar utnämnde han till sin förnämste minister.